

Regina Maria a României

**GÂNDURI
ȘI ICOANE
DIN VREMEA
RĂZBOIULUI**

PREȘIA

GÂNDURI ȘI ICOANE DIN VREMEA RĂZBOIULUI

Gândurile au aripi. Ele zboară în lume fără să fie văzute, ducând cu dânsle putința binelui și a răului.

Cei care le zămislesc, și mai mult încă, cei care le aștern pe hârtie, trebuie să aibă grijă de sămânța pe care o seamănă și o împrăștie.

Un gând frumos poate să fie ca o biserică în care omul își odihnește sufletul, iar gândul rău este neghina care înăbușă grâul cel mai curat și mai rodnic.

Gândurile au aripi — de aceea să fim cu grijă pentru gândurile trimise în lume, mai ales în ceasul când soarta își coboară umbra ei asupra viitorului nostru și asupra onoarei unei țări care s-a ridicat la o culme înaltă prin credința, prin jertfa, prin suferința și prin idealul care a trimis-o în luptă.

Măreția unui popor nu stă numai în ceasul biruinței, ci mai ales în puterea lui de a suferi.

De aceea gândurile fiecăruia trebuie să fie ca stâncile cu care clădești o fortăreață împrejurul onoarei patriei, o fortăreață atât de tare încât generațiile care vor veni să

se simtă sigure între zidurile ridicate pe morminte — pe mormintele acelora care și-au dat viața pentru un ideal, ziduri cimentate de sângele vitejilor și de lacrimile celor care îi plâng...

Gândurile au aripi — de aceea ia aminte la gândurile pe care le trimiți în lume...

1 februarie 1918

DE LA INIMA MEA LA INIMA LOR

I

Trenuri trec... trec, și povara lor, pe care o duc departe, e tinerețea țării noastre, speranța căminelor.

Sunt grămădiți cu miile pe acoperișurile vagoanelor, spânzurați pe margini, atârnați în chip primejdios, dar sunt veseli cu toții. Râd în drum, cântă, strigă... Și trenuri trec, trec înainte în fiecare zi...

Cu inima grea, cu mâinile pline de flori plecăm la gară. Am dori să le spunem cuvinte de care să-și aducă aminte, să le spunem tot ce simțim în aceste clipe, dar glasurile lor care se ridică în cor le înăbușă pe ale noastre.

Un strigăt li se desprinde de pe buze când mă văd:

— Ne ducem, plecăm cu bucurie, ne ducem la biruință, ca tu să te faci Împărăteasă, Împărăteasa tuturor românilor...

Acesta e strigătul inimii lor, urarea pe care o trimit, urarea pe care o cred, și eu le zâmbesc îmbiindu-i cu flori pe care le strânge brațul lor viu.

Și trec... trec înainte...

Într-o seară, când soarele se înclina în slava lui luminoasă, poleind cu aur tot ce-i cădea în cale, ajunsei mai târziu la gară, reținută cum eram de alte datorii, și trenul, a cărui plecare voiam s-o salut, se pusese în mișcare. Tinerii soldați se îngrămădeau cu veselia lor zgomotoasă în compartimente, având la chipiu și pe tunică flori pe care li le împărțisem mai înainte. Chiar și tunurile și caii erau împodobiți cu margarete, cu flori liliachii de toate nuanțele, și strălucirea bogată a apusului le sporea frumusețea. Părea că însuși cerul se încerca să binecuvânteze plecarea acestor băieți care se duceau atât de bucuroși la moarte.

Mâhnită de a fi ajuns cu întârziere, mă îndreptai grabnic spre vagoanele în mișcare. Un strigăt izbucni atunci din toate piepturile, fiindcă mă recunoscură, și o ploaie de flori căzu la picioarele mele. Ei și le desprindeau de la tunică, și le smulgeau din capelă, de pe tun, aceste flori ce le păstrau, ca să acopere cu ele pe Regina lor, în vreme ce aceeași urare urca spre cer:

— Dumnezeu să-Ți ajute s-ajungi Împărăteasă, Împărăteasa tuturor românilor...

Și florile îmi cădeau în brațe, îmi cădeau pe mâinile care abia le mai puteam ține, se împrăștia pe pământul ce se acoperea cu purpur.

Multă vreme stătui nemișcată după ce trenul dispăruse; o dungă de fum pierdută în zarea portocalie și

florile care mi se ofileau la picioare îmi mai lămureau doar această plecare.

Mă uitam, ca în fața unui mister, la cele două șine aruncate spre infinit, în depărtare, îmbinându-și drumul lor despărțit, și mă întrebam spre ce soartă oare se îmbulzește această tinerețe, mă întrebam dacă se va izbândi visul lor, dacă mulți dintr-înșii se vor mai întoarce...

Soarele coborâse, fumul se risipise, cântecul soldaților era o amintire numai...

Încetișor m-am pornit spre casă...

II

În fiecare zi mă duceam între răniți, treceam din sală în sală. Toți mă voiau între dâșii, fiecare soldat dorea să vadă pe Regină. Niciodată n-am lăsat o chemare fără răspuns, și cutreieram pretutindeni, fără să mă descurajeze vreo privire, vreo oboseală, vreun drum cât de lung.

Câteodată mi se pare însă că rătăcesc printr-un vis fără sfârșit. Îi văd culcați pat lângă pat, ochii lor mă întâlnesc, mă urmăresc, mă sorb... N-am știut niciodată până astăzi ce înseamnă să fii prada atâtor ochi. S-ar părea că privirile lor îmi smulg inima din piept, le simt ca o povară pe care abia mai pot s-o îndur.

Mă aplec spre fața lor trudită, le strâng mâinile întinse, mi-așez degetele pe frunțile arzătoare, le scrutez privirile ce se sting, ascult cuvintele șoptite...

Și pretutindeni mă urmărește aceeași urare:

— Dumnezeu să-ți ajute să te faci Împărăteasă, Împărăteasa tuturor românilor...

Buze încleștate mi-o spun, glasuri pline de nădejde mi-o strigă:

— Ce înseamnă suferința noastră, dacă Tu te faci Împărăteasă, Împărăteasa tuturor românilor?

Sunt atât de mișcătoare aceste cuvinte când pornesc de la patul răniților care văd în mine împlinirea visului pentru care își dau viața!

Mă simt așa de mică, așa de umilită în fața răbdării lor stoice, ochii mi se umplu de lacrimi și îmi dau seama că trebuie să mulțumesc lui Dumnezeu pentru măreția acestei credințe.

De ce să fiu eu cea aleasă ca să înfățișeze un ideal, de ce să fiu eu acest simbol? Ce drept am oare să stau deasupra lor și să dobândesc slava cu prețul sângelui?

Și astfel trec înainte, cu mai multă duiosie, de la un pat la altul...

* * *

Aceasta era într-o vreme când speranța căuta în fiecare suflet, când entuziasmul dintâi făcea să bată inimile la fel, când credința biruințelor glorioase ne însenina zilele.

Mult mai târziu însă, în împrejurări cu totul schimbate, în altă parte, mi-au fost rostite aceleași cuvinte de către un om care nu putea să-mi vadă fața în dimineața aceea când, după ce suferise o trepanație, zăcea cu

capul înfășurat în pânze sângerate. Cineva îi spusese că Regina e alături, că venise să-l vadă, să întrebe de rana lui, să încerce să-l ajute, de era nevoie.

El întinse, dibuind, o mână pe care am apucat-o într-a mea șoptindu-i cuvinte de mângâiere, aplecată asupra buzelor care murmurau ceva ce nu înțelegeam. Omul nu avea nici față, nici privire, acoperit cum era de pânzele pătate de sânge.

Atunci, ca foarte de departe, veni ră cuvintele, aceleași cuvinte:

— Dumnezeu să Te apere și să Te ție, ca să ajungi Împărăteasă, Împărăteasa tuturor românilor...

Mi s-a părut în această clipă că ceva minunat coborâse deodată în inima mea zdrobită, ceva sfânt și grozav, ceva care era mai mult decât puteam îndura... În vremurile de nădejde, urarea aceasta era, fără îndoială, atingătoare, dar acum îmi apărea mare și sfântă, căci se rostea într-o clipă când cel mai întunecos dezastru ne copleșise țara, când armatele noastre se retrăgeau pas cu pas în fața șuvoiului dușmanilor noștri...

Și acolo, în odaia suferinței, gura aceasta pe moarte spunea nădejdea de care toți se agățau, visul, visul de aur pe care cu toate jertfele, mizeria și moartea, totuși, într-o zi, trebuie să-l izbândim. Nu era decât unul dintre cei mulți, un glas din necunoscut, un martir fără nume, dar vorbele lui găsiră drumul inimii mele.

Și, aplecată asupra-i, punându-mi lin mâna pe legăturile înroșite, m-am rugat lui Dumnezeu să-i asculte

dorința, m-am rugat ca sângele atâtor umili eroi să nu se risipească în zadar, m-am rugat ca, în ziua ori în ceasul când izbăvirea cea mare va veni, un ecou al cântecelor de biruință să ajungă și până la acest anonim, dincolo de marea umbră în care se cufundă, să ajungă, pentru ca, de dincolo de groapă, să ia parte la o glorie pe care ochii lui, încă vii, nu mai puteau s-o vadă...

COPILUL MEU

Moartea se târăște pe pământ... În toate țările, sub soare, tinerețea își risipește viața cu miile, mamele plâng și țărâna nu mai bea decât sânge. Și fiindcă moartea e Suverană, ea întinde mâna să culeagă și mugurii care așteaptă să se deschidă mâine; ea întinde mâna ca să-mi smulgă și odorul meu, cel de pe urmă născut, copilul sufletului meu!... Nu sunt destui morți, nu e destulă suferință, nu sunt destule jertfe. Orice femeie trebuie să încerce amarul despărțirii, trebuie să plângă și să-și plece fața în pulbere.

Într-o vreme când fiii reginelor n-au dreptul să-și arunce viața pe câmpul de luptă, — ca să pot înțelege mai bine lacrimile mamelor, — moartea s-a furișat în casa mea și așteaptă să mi-l răpească pe cel mai tânăr, pe cel mai nevinovat, pe cel fără de apărare. Culcat în albul patului îngust, el luptă împotriva unei mari și nevăzute spaime, și mi se pare că și eu lupt alături cu el. Cu toate acestea dragostea nu poate să-l ajute, sunt neputincioasă în fața durerii lui, pe care groaza mea nu

poate să i-o aline, iar lacrimile nu sunt în stare să-i răcorescă sângele în friguri.

De jur împrejurul meu mor copiii altor mame; între zidurile odăii acesteia păzite se stinge ș-al meu...

Nu mai pot să-l opresc. El devine un simbol al tragediei țării mele. Singur se apără împotriva unui dușman covârșitor în aceeași vreme când, aproape la toate granițele, oștile noastre se împotrivesc potopului năvălirii, care cotropește pas cu pas pământul binecuvântat al căminelor noastre.

Copilul meu, – și țara mea... Dragostea, rugăciunile ce murmurăm, încordările, sângele risipit sunt zadarnice. Căci, fără îndoială, se găsesc ceasuri care nu mai atârnă de voința oamenilor, care aparțin destinului.

Ziua mea, zi de sărbătoare națională. Și moartea pân-dește, pân-dește la căpătâiul copilului meu! Sunt așteptată, m-așteaptă și răniții, — căci nu sunt și ei oare copiii mei? Zile întregi i-am părăsit. Din pricina crudei mele frământări nu i-am putut cerceta. Și au nevoie de mine, îi simt cum mă cheamă.

Câteodată mi se pare că încercarea, e prea grea, că judecata mi se clatină. Totuși astăzi fiecare are un drept asupra-mi, și chiar cel mai umil trebuie să se poată apropia de inima mea.

Mi s-au adus flori, flori multe. Stau împrăștiate pe parchet, aruncate pe mese, pe scaune și aerul e plin de mireasma lor. Ce înseamnă toate aceste flori? Mi-au fost trimise pentru o zi de bucurie, ori pentru o zi

de... moarte? Le iau în brațe și mă grăbesc cu ele spre patul răniților. Vremea e scurtă... copilul meu moare... Chemarea lui mă urmărește, dar paturile sunt atât de multe, atât de multe... Voi putea ajunge vreodată până la cel din urmă? Ce-și zic ei oare când s-apeală să-mi sărute mâna? Nu le pot vedea limpede fața, fiindcă ochii îmi sunt plini de lacrimi. Nu le pot auzi limpede cuvântul, de palpitarea îngrozită a inimii mele. Ce-și șoptesc încet? Un nume flutură pe toate buzele: Mircea, Mircea! Îi urează sănătate copilului meu... El moare însă... Nu știți voi că moare? Inima mea strigă acest adevăr înfricoșat și eu îngrop fiecare pat sub flori, cum, într-un vis de evlavie, aș acoperi cu ele, așternutul Morții.

* * *

Mircea se odihnește; lupta lui s-a sfârșit; Mircea este al Păcii; Mircea a murit. Camera durerii e tăcută acum, țipetele sunt o amintire a trecutului, fiori de groază ai acestui pământ. Pentru el, toți acești fiori s-au dus. Ca o flacără mică, ce pâlpâie și se stinge, așa s-a sfârșit. Niciun strigăt, abia un suspin. Era trudit, cu inima biruită... Era un luptător prea tânăr, și Dumnezeu i-a îngăduit să moară ca o mică flacără ce se stinge... așa i-a îngăduit Dumnezeu să moară...

E mort Mircea... Ziua morților. Frunzele cad, cerul plouă lacrimile părerilor de rău, și-o ceață deasă ca un

văl de jale acoperă pământul. Ziua morților. În ajun sufletul lui Mircea s-a ridicat la cer. Ploile cad, de sus plouă lacrimi de păreri de rău, ceața s-a lăsat asupra pământului ca un vâl de jale...

S-a sfârșit. E pecetluit mormântul, o piatră grea îți acoperă fața; lumânările s-au stins, troparele solemne s-au risipit, florile sunt obosite și umbra a umplut biserica. S-a sfârșit. Nici rugăciunile, nici lacrimile, nici durerea, nici deznădejdea nu mi te mai pot întoarce, Mircea, copil al meu.

Am văzut cum îți coborau sicriul mititel într-o groapă plină de întunecimi, și, ca aceste întunecimi să fie mai puțin sumbre, în golul lor am aruncat flori... Flori albe am aruncat...

Apoi te-am lăsat, dragul meu, am părăsit locul tău de odihnă, m-am întors către pustiul, către povara de neînălăturat a zilelor ce nu te vor cunoaște; m-am întors spre casa unde patul tău a rămas gol, pe când tu, așa de mic și singur, dormi în sicriu, sub pământ. Totuși, Mircea, știi că acolo sub glie e numai bietul tău trupșor...

Nu e vreme de doliu în odăi închise, de plângeri leneșe, de odihnă. Propria-mi durere nu trebuie să mă despartă de durerea altora. Ea trebuie să fie un legământ nou între Țară și mine. Ea nu poate să mă ție departe de ei în clipa când au mai mare nevoie de mine. Țara mă cheamă, și, cu toată noaptea coborâtă ca un zăbranic în sufletul meu, trebuie încă o dată să-mi port povara și să merg înainte.

Încotro îmi voi întoarce fața întristată? Spre ce pat de durere? Spre ce cămin al suferinței? Ar fi poate mai bine s-ascult glasuri care nu-mi vor trezi amintirile, să rătăcesc în locuri pe unde el n-a umblat, printre fețe care nu l-au cunoscut, care nu i-au stat aproape în ceasul din urmă și nu i-au auzit țipătul chinului. Ar fi poate mai potrivit să pribegesc cu rana proaspătă, să merg acolo unde lacrimile noastre pot curge în dragă voie, acolo unde nu e o rușine să plângi...

Iată de ce mi-am părăsit deprinderile zilnice, ca să plec în alte părți, ducând propriul meu zbucium printre cei mai nevoiași, printre cei mai uitați, purtându-mi inima frântă printre aceia care nu mai cereau cuvinte, ci mângâieri numai, dovezi de bunătate. Ca într-un vis m-am strecurat prin mai multe unghiuri pe întinderea vastă.

Toamna se așternea în zare în vreme ce treceam de-a lungul văilor ofilite, la poala munților neguroși, pe câmpii ale căror livezi erau în repaus, și sufletul meu se topea în sufletul Țării, a cărei stingere era stingerea inimii mele... Vaietele răniților păreau ale copilului meu pierdut, și când mă aplecam spre căpătâiul celor pe moarte eu nu mai știam dacă plâng de suferința lor, ori dacă jalea mea cere cuvânt...

Din aceste locuri întunecate ale durerii unde zăceau răniții desfigurați, cu fețele însângerate întoarse către perete, din Țara mea întreagă năvălită la granițele ei, din câmpuri, din sate, din orașe și din păduri un gemăt adânc de groapă părea că se urcă la cer... Simțeam că trebuie să mă aplec, ca să ridic la mine toată această groază, s-o ridic cu brațele amândouă și s-o port cu mine, ca să-i ridic pe toți aceia care erau mai puțin în stare să ducă o asemenea povară.

— Dar dragostea mea atât de mare, ce putea ea? Să scape Țara? Putut-am, oare, să scap cu toată această dragoste viața copilului meu?

ÎN NUMELE TĂU

Într-o noapte am avut un vis.

Am visat că eram într-un loc singuratic, undeva într-o câmpie plină de neguri.

Sufletul îmi era tulburat și m-am uitat țintă la negurile care se perindau încoace și încolo, când groase ca valurile unei mări agitate, când subțiri ca fumul, când ca niște șuvițe despletite de păr cărunt.

Apoi mi s-a părut ca și cum aș fi auzit voci, multe voci – care se înălțau din câmpie până la mine, voci triste ca plângerile unei mari mulțimi în nenorocire.

Am încercat să străpung ceața, însă ochii mei n-au fost în stare să zărească prin ea; am încercat să ascult strigătele, însă n-a fost chip nici să văd nici să aud și atunci am simțit chinul de a nu putea ajuta.

Știam că trebuia să găsesc mijloace ca să merg la mulțimea aceea, să-i află durerile. Inima mea era îngrozită, dar, cum e în vis, nu puteam să mă mișc de unde stăteam, puteam numai să-mi întind brațele spre nenorocirea aceasta, care venea de departe, și un strigăt

puternic de dorință zădărnicită a pornit din pieptul meu.

Deodată pe mâinile mele întinse s-a coborât o lumină stranie, iar degetele mele păreau pline de aur.

De unde venea lumina aceasta?

Am privit în jurul meu, și la picioarele mele era un copil, îmbrăcat în alb și într-atâta strălucire încât la început ochii îmi erau orbiți, ca și cum aș fi privit la soare.

Când m-am uitat la el inima mi s-a umplut de o bucurie necunoscută, care era în același timp și durere, am îngenunchiat și mi-am acoperit ochii cu mâinile. Simțeam aproape de mine o minune din ceruri, însă, fiindcă eram pe pământ minunea aceasta pământească aducea cu ea teamă.

Apoi o voce argintie mi-a spus numai un cuvânt: „Mamă!” și în clipa aceea mi-am plecat capul și am izbucnit în lacrimi.

„Vino, mamă,” mi-a spus vocea copilului, „nu plânge ceea ce nu mai este, eu sunt totdeauna lângă tine, însă pe pământ sunt taine care nu pot fi încă înțelese” și copilul m-a luat de mână și m-a dus din locul în care stăteam.

Am mers alături de el, și corpul meu părea că-și pierduse toată greutatea, dar nu cutezam să privesc copilul în față. Am străbătut cu copilul lungă cale. Era noapte, însă strălucirea micului meu tovarăș împreăștia lumină înaintea noastră.

„Încotro mă duci?” am întrebat în șoaptă. Și vocea lui dulce mi-a răspuns: „La copiii care plâng aici pe

pământ.” Pe urmă n-am mai întrebat nimic, ci, în tăcere, m-am ținut pe urma piciorușelor lui sfinte.

Am mers mult până am ajuns la un sat, și s-a făcut dintr-o dată ziuă și eram singură; copilul visului de lângă mine nu mai era, lumina de la picioarele mele se dusesse, și le-am văzut că erau pline de praf...

Satul era sărac și părăsit; pretutindeni stăpânea o mare liniște. Toate erau pământii și posomorâte. Acoperișurile de stuf și paie păreau păraginite, umiliința și sărăcia le încovoiaseră, florile semănate la întâmplare în grădinile uitate erau veștejite; câini lihniți se furișau printre case ca niște duhuri rele care nu-și pot afla odihnă.

Dibuindu-mi cărare printre pietrele rostogolite care încurcau drumul, am început să bat la ușile caselor tăcute, dar nicăieri nu-mi răspundea nimeni, deși mergeam înainte bătând, bătând la fiecare ușă...

La capătul satului m-am întors; picioarele mele ridicaseră o dâră de pulbere care flutura deasupra pământului ca fumul. M-am oprit și m-am uitat la satul care părea că doarme sub povara unui blestem. M-am întors înapoi ostenită, inima mi se bătea, și fiindcă nici o ușă nu mi se deschisese când am bătut, am început să mă uit prin fiecare ferestruie, și iată ce am văzut:

În fiecare căscioară ardea o lumină subțirică, o făclie de mort, o candelă mică, și totdeauna un copilăș ținea lumina lângă chipul mort al mamei lui...

În unele case era numai câte un copil; însă în altele, mai mulți copii erau strânși la un loc și toți aveau fețe palide, supte, și ochii cufundați priveau înspăimântați la somnul cel din urmă al mamei lor.

Am început să-mi iuțesc pașii, ca și cum o spaimă venea în urma mea; voiam să țip, însă nici un sunet nu-mi venea pe buze; voiam să fug, însă nu puteam, o putere necunoscută mă împingea înainte, silindu-mă să privesc în fiecare casă.

Nu știi în câte camere de morți m-am uitat, însă mi se părea că sunt fără sfârșit... fără sfârșit până când am simțit că mi se sfarmă inima. Câinii satului, rătăcitori, se adunaseră împrejurul meu, urmărindu-mă în tot locul ca o haită de lupi flămânzi.

În cele din urmă, biruită de groază, m-am oprit gâfâind; câinii, care mă urmăreau, mă priveau; și mi s-a părut că ochii lor aveau aceeași expresie ca și ochii copiilor țintuiți la fața mamei lor moarte.

Cu furie m-am repezit înapoi, am smuls din țâțâni ușile, și din toate părțile copilașii alergau grămadă în drum. Făcliile din mâinile lor se stinseseră.

S-au adunat împrejurul meu ca și câinii, m-au privit în față cu ochii lor răbdători, fără speranțe, iar eu simțeam că sunt și eu o cerșetoare, fiindcă n-aveam nimic ca să-i ajut în nenorocirea lor.

Câtva timp ne-am uitat unii la alții, până când deodată n-am mai putut să le îndur privirea, m-am întors cu spatele la ei și am plâns ca cei netrebnici.

Fugeam și fugeam, neîndrăznind să mai privesc înapoi, însă sunetele plângerilor mă urmăreau, sunete asemănătoare cu tânguirile care se înălțau din neguri până la mine.

Nu știi cât de mult am fugit, însă mi s-au părut ceasuri, până când, în cele din urmă, istovită de puteri, m-am împiedicat de o piatră și am căzut greu cu fața în țărână...

Multă vreme am rămas așa, o grămăgiue zdrobită de nenorocire, nefiind în stare nici să gândesc, nici să mă apuc de ceva, până când o atingere ușoară m-a făcut să privesc în sus.

Copilul visului era lângă mine și acum am putut să-l privesc în față; și el zâmbea la mine cu ochii pe care odată i-am sărutat.

Lumina care-l înconjura era mai puțin sclipitoare și, când mi-am deschis larg brațele cu o mișcare de dor, puișorul a alergat în culcușul de la inima mea.

În clipa aceea toată oboseala s-a dus de la mine și o bucurie dumnezeiască m-a învăluit; eram într-un extaz care nu poate veni decât în vis.

Copilul a început să șoptească ușor, ca o adiere dulce strecurată pe coardele unei harpe.

„Du-te la ei, mamă!“ murmură copilul, „du-te deseri la ei, nu-i lăsa să știe ce-i foamea. Du-te tu însăși, nu te înspăimânta de privirile lor triste, dă-le hrană, dă-le îmbrăcăminte, dă-le iubirea ta! Ei au nevoie de tine, mămică dragă! Eu sunt fericit în cer, de aceea nu-i

lăsa pe ei să plângă pe pământ. Clădește-le case, mamă! Căsuțe unde să aibă hrană, unde să le fie cald și să fie fericiți și deasupra fiecărei căsuțe înseamnă numele meu pe care l-ai iubit atâta.“

„Nu vrei să rămâi cu mine Mircea?“ am strigat,
„Rămâi cu mine și arată-mi calea!“

„Mamă, eu sunt totdeauna cu tine, spiritul meu îți arată calea și de aceea tot ceea ce faci pentru ei fă în numele meu, mamă!“

Încetul cu încetul vocea s-a stins ca ecoul unui cântec pe care l-a înțeles numai sufletul meu... brațele îmi erau goale... copilul visului se dusese! M-am trezit.

Razele dimineții străbăteau până la patul meu, și în strălucirea lor aduceau sclipiri din lumea cealaltă...

Mi-am unit mâinile și am șoptit ca în rugăciune: „În numele tău, Mircea – da, în adevăr, în numele tău binecuvântat, care mi-i drag!“

CUPRINS

5		GÂNDURI ȘI ICOANE DIN VREMEA RĂZBOIULUI
7		DE LA INIMA MEA LA INIMA LOR
14		COPILUL MEU
21		ÎN NUMELE TĂU
28		BUCUREȘTI
34		ÎN IARNA RĂZBOIULUI
51		VINE PRIMĂVARA...
57		VOLUNTARII ARDEALULUI ȘI BUCOVINEI
61		ÎN MEMORIAM...
76		MAICA PUCCI
84		LACRIMI...
93		PRIZONIERII
131		RESURRECTIO
145		SÂMBĂTA MORȚILOR
154		TĂCERE
163		DINAINTE DE RĂZBOI
168		DUPĂ RĂZBOI

COLOFON

Lector/ Cosmin Istodor
Copertă/ Ioana Bită Giulea
Colorizare fotografie/
Jecinci
Consultant colorizare/
Emil Boboescu
Layout/ Andreea Mihaiu
Dtp/ Mihăiță Stroe
Editura Predania/ București
prietenii-predania.ro

Distribuție/ Supergraph
0728 303 566

ISBN 978-630-6563-30-2

PREDANIA

2024